

Kolumbán Sándor

A magyar nyelv hangjai

E, É

Hangjaink értelme, mély mondanivalója, jelentősége

Székelyudvarhely
2010

A Tisztelt Olvasóhoz!

Néhány szó hangfejtő, nyelvbontó, munkámmal kapcsolatosan.

Kutatásom tárgya a ma beszélt magyar nyelv hangjai, azoknak jelentése, jellemzőik, a mögöttük levő mélységben rejlő értelem, a hangok szellemisége, egymás iránti viszonyuk, hogy gyökökbe, szavakba beépülve hogyan hatnak egymásra, e hatások milyen jellemzőiket domborítják ki, hogyan érvényesítik azokat.

Minden ember hangokkal fejezi ki érzéseit. Mit mondanak a beszédhangok? Mennyivel értünk meg többet belőlük mi magyar nyelvűek, mint a más nyelveket beszélők?

A beszédhangok az emberiség közkinccse. E kutatások – a hangok értelmének feltárása – minden magyarul beszélő, és nem beszélő ember javára is szolgálnak. Mindenkinek tudnia kellene: mi az a hang, amit kiejt, mi az értelme önmagában.

Mitől más a magyar nyelv a többi nyelvnél?

A magyar nyelv nem azért oly csodálatos, mert magyar, hanem mert magas szellemi erő tudatos tervei alapján tökéletesre alkottatott ősmag-nyelv jellegzetességeit őrizvén, annak egyedüli továbbvivő örököse, és minden ízében, egész rendszerében, felépítésében teljesen más az összes többi földi nyelvnél.

A magyar nyelv hangjaiban, tőszavaiban, kifejezéseiben rendkívül mély értelmet hordozó. A tőszavakat alkotó **hangok** egyéni jellemzőinek erőteljes *értelmező, színező, árnyaló* szerepe van a gyökszó mondanivalójában. Továbbá az összetett szavakat felépítő **ősgyököknek, gyököknek** a kifejezésen belüli külön-külön *értelmezhetősége, fordíthatósága, hajlékonysága, rugalmassága, összeépíthetősége*, és értelmük közreadásával való részvételük a szavak, kifejezések végső értelmének kialakításában, mely utolérhetetlen, sajátos, egyedi magyar nyelvi jellemvonás.

Példaként a gyökök összeépíthetőségére a **RÁGALMAZ** szó. Mit tesz? **RÁG**, és hol kezd ki? Az alapoknál, az **ALOM**nál. **RÁGALOM**, amikor valakit, valamit már az alapjainál kikezdenek, és folytonosan **RÁG**ják. A **RÁGALMAZ** szóban még van egy mondanivaló. **ALMAZ**, vagyis almot készít, megveti valaminek az alapját, mondhatjuk azt is: megágyaz, vagyis a másik alapjainak kirágásával saját maga számára akar alapot készíteni, kivétvén arról a helyről a másikat, miután hiteltelenné tette, meg**RÁG**ta, teherviselésre képtelenné tette alapjait.

Aki falun, tanyán nőtt föl, ismeri azt a jelenséget, mennyire szeretik az állatok, amikor új szalmaalmot tesznek alájuk. Olyankor szájukkal felveszik, ide-oda rakják, és közben **RÁG**ják is az **ALOM** friss szárait.

RENDÍTHETETLEN, valami, ami **eRős E** fogalmi alapon áll: **REN**. A **DÍT** ez esetben **DÖNT** értelmű. A **HET** azt jelenti, hogy bármilyen erős **E** fogalmi alapon kívülről jövő (**ET**) behatásra **HÉT**szer

is ellenállni képes. A **LEN** a **nélkül** gyökének fordított alakja. Tehát legyen bármilyen **ETLEN** a hatás, a **REN** alapjaihoz való kötődés oly erős, hogy nem **DÍTHető**, azaz nem dönthető, még **HETedik** próbálkozásra sem. (Az **E** fogalomról alább az **E** hangnál.)

A legfontosabb magánhangzóink az **E**, **É** és **A**, **Á**. Így ezek lesznek az elsőként bemutatott hangok. Az **A** hangnak határozott rámutató szerepe van.

Példaként még vehetjük az **AKARAT** szavunkat is. Első és köztes hangként a leghatározottabb rámutató hang van jelen, az **A** hang.

Az alkotó mássalhangzók a legkiemelkedőbb emberi hangok: a legkeményebb **K**, a legerősebb **R**, és a távra utaló, alkotásra, **tettre** rugalmasan pattanó, teremtő **T**.

Az, hogy a határozottan rámutató **A** hang áll minden hang előtt – **AK**, **AR**, **AT** – erőteljesen hangsúlyozza a jelenlevő mássalhangzó mögött rejlő értelem szerepét.

AK: kell a hatékony **ék**, **kőkemény** hatás. **AR**: a mindent elsöprő erő, mely tarol, sikert arat. **AT**: tüzesen kattant, pattant a teremtésre, **tettre kitarítóan** a táv befejeztéig. Az **AKARAT** a legerősebb mozgató hatás, és ezt a részvevő hangok sugallják is. Ezekkel a hangokkal fejezi ki a magyar nyelv az életfenntartáshoz szükséges legfontosabb alaptévékenységeket: **ARAT**, **TAKAR**, **RAKAT**, **RAKTÁR**. Ha megfigyeljük, ezek a legfontosabb tevékenységeket leíró szavak az **AKARAT** alkotó hangjainak átrendezésével jönnek létre, és az **A** hang mindenhol hangsúlyos rámutató. Erről többet az **A** hangnál.

Mivel a magyar nyelv a világ egyetlen nyelvével sem vethető össze, így nem lehet csak az azokra alkalmazott szokványos nyelvtani törvények szerint kutatni, boncolni.

A szülőnek nem a gyermek alkot viselkedési szabályt! Így az anya-nyelv nem a lánynyelvek törvénye szerint elemezendő. Esetében szükségszerű minden más nyelvtől eltérő, teljesen más alapokon nyugvó, átfogó hang- és gyökértelmi elemzés, melynél a hangok, gyökök mélyén levő, sőt a mögöttük rejlő értelmet vizsgálnák.

E nyelvet csak úgy lehet eredményesen kutatni, ha magas fokú értelem által előre tudatosan megtervezett alappal rendelkező isteni eredetét mindig szem előtt tartjuk! Aki nem ilyen szemszögből vizsgálja, eleve kudarcra van ítélve, mert nem ért meg belőle semmit. E nyelv nem hitetlen, csaló istentagadóknak szánt nyelv! Szavainak szerkezetébe beépítve oly mélyreható, következetes erkölcsi tanítás, intelem, útmutatás rejlik, hogy döbbenet ereje lesz úrrá azon, aki komolyan belemélyül.

A mai magyar nyelv csodálatos összetettsége a bizonyíték arra, hogy milyen pazarul gazdag lehetett kifejezésekben az ősmag-nyelv. Minden tárgynak, állatnak, fogalomnak több megnevezése volt azok jellemzői alapján. Ehhez hasonló megnevezések csak jelzőként vannak jelen a mai magyar nyelvben, de megnevezésként tovább élnek az utódnyelvekben.

Az **egér**, megnevezése jellemzőiből indult: *fürge, surranó, motoszkáló, mászkáló, rágcsáló*. A magyar **egér** a *fürge, firege, egeri* nyomán. A francia **souris**, román **șoarece**, a *surranó* nyomán. A spanyol **ratón**, a *rágcsáló* nyomán. A latin **mus**, angol **mause**, német **Maus** a *motoszkáló, mászkáló* tulajdonsága nyomán.

Összehasonlítási alapot keresve, mondják a magyar nyelv fizetett akadémikus romboló ellenségei, hogy finn, türk, szláv (ez a kedvencük) stb. jövevényszó, holott a mienk volt, csak elment, majd némelyik hazatért idegenből egy kissé fura öltözetben, akár a már említett **katégória**.

Ilyen a **KÉMia**, mely az anyagok szerkezetének kémleléséből áll. Az **aTOM**, mely a **tömörített** erő rejteke, a **NEO**- szóösszetételek előtagjaként **új**at jelent, a **nem ó**, azaz *nem régi* szavakból rövidült ógörögben **NEO** alakra, két összevont ősmag(yar)-nyelvi gyökből. Az **eLEG**áns, **GÁL**áns, mely a **legényes** **leg**ek fogalomkörébe tartozó (az ógörög: **elegain** – e **legény**-ből), az **INTELIGEN**s az **INTE**lemre **IGEN**t mondó értelmes egyént jelenti. A **sPECTACOL** (látványosság, előadás), mely két magyar szóból áll: kép (pec ford.) és tákol, vagyis **képet**, látványt **készít**. **TECH**nika, helyesen magyarul **TEKNICA** volna, ami műszaki eljárási, **alkotói** mód. **TEK**nikus az, aki **játékos** könnyedséggel, **teknőt** készít, **teker**csel, **tak**ácsként **tákol**mányt (posztót) sző. A gyökök: **tak**, **ták**, **tek**, **ték**, **tik**, **tok**, **tök**, **tuk**. Jelen vannak: **tákol**, **tok**, **téka**, **köt**, **tök**életes, **alkot**, **kotol**, **takarít**, **játék**, **jó**tékony, **étek**, a **tokány**, **tik**mony,

tékozol, tukmál stb. szavainkban. A **FEUD**ális, mely a *földről* szól. Az **AG**rár, **MAG**azin, melyek a *mag* gyökkel kapcsolatosak, s amelyek az átvevő nyelvekben soha meg nem magyarázhatóak, ugyanis a francia is *földnek* olvassa a **feud** szót, de ő a hűbérré gondol, mert nem ismeri eredetét, kötődését, tartalmát, jelentését. A **mag**asint raktárnak tudja, de azt nem, hogy a szó a *mag* népének, a *magyar* népnek *mag* gyökéből indult, és **magtár** volt előbb a neve.

A nyelv nem hazudik, őrzi a meghamisíthatatlan történelmi igazságot!

Az egyik legfurább számársága a magyartalanságnak: a Magyar Tudományos(!) Akadémia kiadásában megjelentetett Magyar Értelmező Kéziszótár részéről a **beszéd** a szónak a szlovákból való származtatása. Olyan ez, mintha valaki az ostort a szíj végénél fogva akarná használni.

A **BESZÉD** szó felbontása megközelítőleg: **BE**, *bentről*, **SZÉ**, *szívből*, ésszel mérlegelve, szájon át, tagolt hanggá, *szóvá téve*, *szél*, azaz levegő által. Az *e* a nyelv, az *é* értelem. **ÉD**, saját, *édes*, *kedves* tulajdon, *dalolva* vagy *durván mondom*, úgy *adom* elő, ahogyan *tudom*, folyékonyan (*id*) *mondom*, vagy *eldadogom*, *vidulok*, *vádolok*, *támadok* vele, vagy *védem* magamat, és melyet eltulajdonítani nem illik, csak *idézni*. Továbbmenve: **BESZ**, *indulat*, *magatartás* kifejezője, ezt a *basz*, *bosz*, *bősz*, *büsz* gyökök igazolják. **ESZÉ**, az elme, *ész részvétele* a kifejezésben, ugyanakkor az *sz* hang az érettség kifejezője az *asz/onnyá* érett lány, *esz/es*, *érett*, *ősz* (az érések ideje) gyökökben. **SZEB**, a *beszéd* lehet *szép*, *szabatos*. **SZÉD**, amint *büszke* lehet valaki kiszólt szavai *díszessége* okán, *szídh*at, de *szédíthet* is vele, s ez öntelt *szédületet* is okozhat számára. Ám hozhat magára *szégyent* is vele (gy – dj, MÉKSz). Sőt, *esztelen szavak* által *dísznőként* is azonosíthatja magát. Lehet elemezni tovább, mert még nincs vége.

Minden állítás, következetes bizonyítást igényel! Ha ezt az elemzést a szlovák **BESZEDA** szóból szlovák nyelven így levezeti a MÉKSz szerkesztőcsapata, akkor elhithető a többi bődületes **böszmeségük** is.

Az ősmag-nyelv tökéletes alappal bírt. A teremtett világ megismerésével párhuzamosan növekvő szókincsének bővülésével tökélyre fejleszthető volt. Mai egyenes ágú örököse – a magyar nyelv – talán háromnegyed részben sem birtokolja ősgyökeit, de megőrizte szerkezeti felépítését, gyökrendszerét, és bár kétszáz éve tudatosan irányított rombolási folyamat bomlasztja, nem bírnak vele tönkretévői. Végképp soha nem tudják tönkretenni! Nincs arra hatalmuk! Ha beleőrülnek, akkor sem.

A magyar nyelv első rombolói* – akarva, akaratlanul – azok voltak, akik a viszonylag fiatal és nagyon szegényes, gyatra német és latin nyelvek nyelvtani szabályainak kereteibe erőltették bele, azoknak szabályait húzták rá, mint egy spanyolzubbonyt. Ez olyan, mintha egy kisgyerek ruháját akarnánk ráadni az anyukájára.

Nem arról van szó, hogy nem kellenek a szabályok. Kellenek, de magyar nyelvi szabályok! A magyar nyelvre nem lehet más nyelvek szabályait ráerőltetni. Nem melleleg, az erőltetett rideg, idegenszerű, túlbonyolított, okoskodó, fontoskodó száraz, aszott grammatica szabályok nem a nyelvtan szeretetét oltják a tanulóba. Itt is érvényes a *'kevesebb több volna'*.

Az ő-, anya-nyelviség bizonyítéka az is, hogy e nyelv tudatosan tervezett alkotó elemei fellelhetők a világ nyelveiben, melyek a nyelvrobbanás nyomán jutottak az utódnyelvekbe. Ezek az ősmag-nyelvi **gyökök**, és a **kötött mássalhangzó párosok**. Bár ezek a mai magyar nyelvben is jelen vannak, de rengeteg szétszóródott, átment az utódnyelvekbe, abba a közel 3000 nyelvbe, melyeket a világ népei beszélnek ma. A magyar nyelv „élő, lélegző” nyelv, és évezredek óta használt kifejezéseiben oly szándékosan elhomályosított történelmi dolgokra ad választ, melyek az áltudományok által tudatosan mellőzöttek, és szemétkosárba lettek dobva. Ezek a nyelv által őrzött bizonyítékok oly fontosak, oly nyomatékkal bírók, hogy azokat egy külön könyvben fogom feltárni.

A beszélt nyelv nem a vak véletlen** műve. Egy ilyen összefüggő, szabályos szerkezetű, „logikus és tökéletes felépítésű”, „ősi erőből duzzadó nyelv”, melyben „minden szabályosság, tömörség, összhang, világosság” megvan, nem lehet a vak véletlen műve! Nem dadogva, akadozva jött létre, hanem, mivel az ember beszédkészséggel volt teremtve, s az ismeret bővülésével növekedett a szókincs, s annak minden új gyöngyszeme hézag nélkül beilleszkedett az előre megtervezett nyelvi rendszer szerkezetébe pontosan a maga helyére.

Az a nyelvész, aki ennek ellentmond, nem ismeri a magyar nyelvet, annak mélységesen bölcs, belső rejtett titkait. Felületes ismeretei a mai tudatosan elsilányított magyar nyelvoktatásnak finn-ugor vakvágányra terelt bénaságát, gyenge eredményeit mutatják. Az ilyen nyelvész a hatalomnak való szófogadásával a finnugrista irányba terelt nyelvoktatást is csak pénzkereseti, megélhetési forrásnak tekinti. Olyan, mint az a régész, aki parancsra szándékosan nem a lelet irányába ás, és így csak a kiásott föld mennyiségére kap fizetést. Következésképpen, azok a mai magyar nyelvészek, akik az említett vakvágányok közti melegágyak oktatási talaján nőttek föl, nem is ismerhetik a magyar nyelv valós szellemiségét, mivel nem tanították meg nekik azt. Mondhatnánk azt is, hogy nem tudnak teljesen, helyesen magyarul. Bosszantó kijelentés, de így igaz!

A *Kötött mássalhangzó párosok* című, még ki nem adott könyvemben összegyűjtöttem az általam fellelt párosokat, és az azokat tartalmazó kifejezéseket, valamint az azokkal alkotható szavakat. Ez még további kutatást igényel, mivel a magyar nyelvből kimaradt, s a világ nyelveibe szétszóródott kötött mássalhangzó párosok, valamennyien az **ősnyelvi gyökök alvó csírái!!!** Azokból elveszett szavakat lehet újraépíteni. Lásd a *bujka* (fészek), *érzika* (csalán, csihány), *borza* (káposzta) és más elfelejtett kifejezéseket.

Nem feltűnési viszketegség hajt, nem a hírnevet keresem, nem pályázom babérra, senki érdemeit nem kívánom csorbítani (csak a hazug csalókéét). Egyszerűséget kedvelő ember vagyok, aki kutat, mélyre ás, és szeretné közkinccsé tenni mindazt, amit a felszínre hoz.

Nem keresem senkinek tetszését sem helyi, sem országos, sem nemzeti, sem világszinten, ennek ellenére örülök, ha felismerik kutatásaim értékét. Ezt sem értem, személyemért – a tárgyért.

Nem kapok támogatást senkitől, nem húzok anyagi hasznot, nem ebből tartom fenn magam. E sorozatot is saját költségen adom ki.

Nincs sem megélhetési, sem megfelelési kényszerem, csak a való igazságnak és saját lelkiismeretemnek vagyok lekötelezve Isten és ember előtt. Nekem elég az a csendes öröm, hogy én áshattam, és kincseket hozhattam belőle a felszínre. Jutalmam a jól végzett munka öröme, és az eredmény szemlélése.

A magyar nyelv helyes irányú kutatása nem bomba üzlet. Aki ezzel elmélyülten foglalkozik, annak tudnia kell, hogy szembe megy a világ mai vezető erőivel, s a műveletlen, bunkó hatalom és siserahada ellenérzését váltja ki. Hogy miért a magyar nyelvvel szembeni izzó ellenérzés, ez hosszabb magyarázatot igényel. Ám azt, aki nagyon szereti ezt az isteni nyelvet, mely a teremtett világ nyelveinek anyja, azt a legkevésbé érdekli a hatalom haragja. Főleg, ha ez a nyelv anyanyelve, melynek már a bölcsőtől ismeri édes, dallamos zsongását, és amely elkíséri a sírig.

Senki gúnyolódása nem tántorít el szándékomtól, és nem is érdekelnek a nagyképűség, megvetés, gúny lekezelő hangjai, melyek valakik hiányos ismeretéből, talán irigységéből, esetleg magyartalan rosszmájúságából erednek.

Viszont nem vagyok sem kevély, sem gögös, sem hajlíthatatlan, így az építő párbeszéd, az építő bírálat nagyon érdekel, mivel abból sokat tanultam eddig is, és ezután is tanulni fogok. Rengeteg tanulnivalóm van még. Egyik óráról a másikra változnak, bővülnek ismereteim a feltárt nyelvi értékek nyomán.

A kérdésekből még nem fogytam ki, és amíg élek talán soha nem is fogok, s nem szégyellem föltenni azokat, mert még az egyszerű szántóvető embertől is lehet tanulni. Sőt attól lehet még igazán tanulni, mert az ismeri a valós természeti környezeti, gyakorlati élet minden csínját-bínját!

És micsoda érintetlen ősi kincseket őriznek még ma is a mindennap beszélt nyelvezetükben!

Kívánok Önöknek kellemes böngészést, és minél több ismeretet,

a Szerző

*Főleg a francia forradalom idején, és utána kezdtek nyelvészeink majmolni a nyugati 'nagy nemzeteket', ami akkor sem hozott, és most nem hoz semmi jót. Egyébként – ugyan mitől volnának 'nagyok' azok a nemzetek? Talán attól, hogy több népet tettek rabbá, becstelen, embertelen módon végigrabolták, gyilkolásták a világot, földrésnyi népeket teljesen kiirtottak: Amerika, Ausztrália, Tasmánia stb., más népek kincseit, megvalósításait összelopkodták, értelmiségét elszívták?

**A huszonegyedik század embere nagyon jól tudja, hogy semmilyen tökéletes munkát nem lehet létrehozni előzetes komoly tervezés nélkül. Tervezéshez értelemre, s minél bonyolultabb az alkotás, annál magasabb értelemre van szükség. Minden megvalósítás, ami körülvesz ma bennünket – legyen művészi, műszaki, elméleti – hosszas, komoly töprengés, gondolkodás, tervezés eredménye, és a terv kivitelezése, megvalósítása, gyakorlatba ültetése is rendkívüli figyelmet, szakértelmet, következetességet igényel, azért, hogy valóban a terv valósuljon meg.

A természet tökélyét, az élővilág bonyolultságát, nagyszerűségét, csodáit emberi alkotás még nem közelítette meg, és nem is fogja megközelíteni. Annak létrejöttét vak véletlenek sorozatának tulajdonítani nem tudományosság, hanem a mélységes tudatlanság.

Véletlenek?! Emlékszünk milyen apró „véletlenül” múlt a Challenger űrsikló végzetes balesete? Mit eredményezett ott a „véletlen”? Egy csodálatos mű döbbenetes pusztulását, rombolást, halált.

Az eredeteket kutató, magukat megtéveszthetetlen tudósoknak nevező, Istent tűz – víz tagadó sarlatánok, akik a mérhetetlen időt és a vak véletlenek sorozatát hívják segítségül, melyekkel, mint görbe karókkal próbálják alapöckölni száználmasan gyenge lábon álló eredetelméleteiket. Ezek még egymásnak is ellentmondanak, egymást is mérhetetlenül utálják, és a sok foggal-körömmel küszködésük ellenére még nem jutottak sehová kétszáz éve tákolt elméleteikkel.

Sehová!

Az irányítatlan véletlen és a céltalanul múló idő még soha nem alkotott maradandó értéket. Ami viszont körülötte van, a romboló hatás által uralt enyészet megállíthatatlan folyamata.

Csak azért küszködnek térdel-könyökkel az egymást túllicitáló istentagadásban, mert csak így dobnak koncot eléjük a még náluknál is istentelenebb pénzvilág urai, akik a mai elaljasult világszemlélet mozgatórugói. Ugyanis, ha elismernék Isten létezését, akkor törvényeit is alkalmazni kellene életükben, mely nem engedné folytatni a gaz, becstelen, erkölcstelen életmódot.

Ezért fizetik meg e sarlatánokat, akik szívesen veszik a martalékot, melyért ontják a sok oktondi hazugságot. A mai eredetkutató tudományosság a reáltudományokat kivéve hasonló a politika ocsmány, aljas hazugságaihoz.

Ezek az alakok, fennen lobogtatott alkalmassági papírjaik ellenére csak tündökölni, szerepelni vágyó, kicsinyes, okoskodó senkik, akik elméleteikkel s támogatóikkal együtt letérve a fővonalról, vakvágányra tévedve kerge birkaként forognak saját tengelyük körül, eredménytelenségeik sártengerében körözve, s becstelenül becsapva az emberiséget a sok hamissággal.

Olvasói észrevételeiket a kolumbansandor@gmail.com címre várom.

A beszédhangok mély értelme a magyar nyelvben

A beszédhangok egyszerű, de mégis sokat mondó, bonyolult ismeretközlési eszközök, belső rezdüléseiknek tartalmi, értelmi árnyalatait a rendkívüli alázattal kutató is csak részben érti meg, sok-sok hajnali, tisztaelméjű töprengés nyomán! Olyan ez, mint egy séta a kora reggeli csendben az ébredő erdő fái, harmattól üde növényzete közt. A fenséges csendben a hatalmas fák közt, alig kitapintható törpének érzi magát az ember. Csodákat lát maga körül, de elméje csak részben fogja fel azokat, mert oly nagy az ismerethalmaz, hogy mindenre figyelni sem tud, és amit lát, azt sem bírja mind magába fogadni, mivel elmélyedni legfeljebb csak egyes apró részletekbe képes.

A hangok világa olyan, mint az emberek világa. Az ember egyedül céltalan, nincs értelme életének. Ahhoz, hogy értelmes életet éljen társra, társakra van szüksége, hogy egyénisége teljes terjedelmében kibontakozhasson. Minél többen vannak, annál eredményesebbek, gyümölcsözőbbek.

Egy hang nem ér semmit önmagában, értelmetlen, vagy korlátolt értelmű kifejezés. Társakra van szüksége, hogy értelme legyen. Társakkal kifejezőbb, értelmes szóvá, szavakká alakul. Ha többen vannak, sokatmondóak, és mély értelmű fogalmak kifejezői.

A hangok közül a **mássalhangzók** egy része erőteljes, kemény, pattanó, melyek irányt mutatnak, de a lágyabbak is értelmi meghatározók. Vegyük úgy, mintha azok **férfiak** lennének. Ezek két nagy csoportja a zöngés és zöngétlen. Továbbá ajak-, fog-, szájpaddás- és gégehang. Ezen belül: zár-, rés-, zár-rés-, pergőhang.

A **nő** lelkivilága érzelmileg gazdagabb, jelképesen virágok színét, illatát, a gyöngédség szellemét viszi a társaságba, mely érzelmet gerjeszt. A nő „*fészekrakó*”, van egy külön kis világa. A nőiség párhuzama megtalálható a hangokban: minden **magánhangzó** folyékony zöngéhang, az érzelmek igazi kifejezői, a beszéd színét, muzsikáját adják, *szótagképzők*, mindegyiknek külön zöngéje van, és oda-vissza vonzással keresik a mássalhangzók társaságát. S amint nő nélkül sivár, üres, színtelen a férfisors, úgy magánhangzók nélkül értelmetlen a beszéd. És magánhangzók nélkül nincs dallam.

Az ősmag(yar)-nyelvben a megnevezéseket az első benyomásra képződő ösztöni hangalak adta. Ez az ősgyök. A továbbiakban, mint például a mai magyar nyelvben, a gyökökkel bővülő kifejezésekben egy *személy, tárgy, jelenség* nevét képező alkotó hangok saját jellemzőikkel bővítve írják körül, és e jellemzők összességével alakul ki az a kifejezés, mely jelöli azt a későbbiekben. Úgy is mondhatnánk, hogy a hangok – mintegy kalákában, közös erőfeszítéssel – részt vesznek a végső értelem kialakításában.

A magyar nyelvben az ősgyökök, gyökök, kifejezések alkotó hangjai az általuk megjelenített élőlény, tárgy, fogalom fő jellemzőiről vallanak. Erre erőteljes példa a TEST szavunk.

A test fő jellemzői:

Tapintható

Egységes

Súlyos

Térfoglaló

Ugyanakkor az ősmag(yar)-nyelv tömöríteni tudott több jelentést rövid szövegben, akár a mai magyar nyelv is. Például vegyük az Évához intézett, feltételezett első Ádámi mondatot: *Né vagy te, Te né vagy*. Ebben benne van egy másik női név is: t-*E NÉ*(h) vagy. De a NÉV szó is: te *NÉ* Vagy. Ugyanakkor az ÉVA név is: te *nÉVA*gy.

Arra, hogy ez így elhangozhatott, bizonyíték az ősmag(yar)-nyelvi eredetű, román nyelvben rögzült *feleség* jelentésű NEVASTA (*Né vasz te, Né vagy te*) szó. NEVasta (né), NEVasta (név), nEVAsta (Éva). A NEVASTA szó visszafordított alakja VENA/STA, melyben jelen van a másik ősi női név (ősmagyar) *Ena, Enéh*, de a N/Éva, *Vé/n/a is*, mely latinosan *Vénusz*. A V hangnak* kulcsszerepe van a nőiséggel kapcsolatos szavakban: kedves, elbűvölő, varázslatos, vonzó.

Az oda-vissza szófordítás gyakori magyar nyelvi jelenség, főleg kedves lények, fontos fogalmak, érdekes vagy sűrűn használt tárgyak esetében fordul elő. Mivel a világon létező lények közül a férfi számára a nő a legkedvesebb, így a vele kapcsolatos kifejezésekben a szófordítás rengeteg változata alakult ki az ősmag(yar)-nyelvben, és él mai napig az utódnyelvekben.

Kisgyerekként nagyanyámtól hallottam egy ritkán használt kifejezést: *vasztok*. Amikor az udvar zugaiba behúzódó, elbújó, *vackolódó* csirkéket kereste, kérdezte: Hol *vattok*? Itt *vasztok*, *vaszkolódtok*?

Érdekességként: románul a *lenni* ige *van* alakja *este* (j/eszte), melyben szintén megjelenik az *st – szt* páros. Ha innen a megyünk a *lett, lesztek* szavaink nyomán a *vagytok, vattok, vasztok* irányába, és a *v* zöngétlen párjára, *f* hangra, az *a* hangot *é*-re váltva, a *vasz*ból *fész* lesz: *fészek*. A *vaszok* is *fészek*, *vaszkolódik*, *vackolódik*, aki helyet készít magának. Az *sz* hang itt jelentős értelmi kulcs: *vac/sz/kolódik* *fész*kében, *szöszmötöl*, *szedelőzködik*. A nő *ösz*tönből eredően „*fészekrakó*”. NEVASTA – né vasz te, né vagy te, szülő, *fészekrakó*, *vaszokrakó* ÉVA, ENA, ANA, Anya.

Azonban a román fülnek ezek az alkotó gyökök nem mondanak semmit, mivel ez a szó ott csak egyetlen jelentéssel bíró, kihangsúlyozott vonások nélküli, arctalan betűalakzatként van jelen, melynek alkotó elemei csak magyar nyelven hívhatók elő, fejthetők meg, csak magyarul érthetőek.

Mondják néha egy-egy bámulatos tehetségre: *honnan ez az írói, zenei, festői stb. véna?* A *véna* itt az öröklődő tehetség *vonala*, *vérvonal*, eredet, származás, mely visszavezethető akár N/Éva Vénáig. Érdekes módon a latin nyelv megőrizte ezt az ősi kifejezést, mert az *eredet*, *forrás* szavakat *ver* szóval fejezi ki. Az ősi *vér* szó értelme: e *vérből* való, innen *ered*.

A nőnek alapvető szerepe van a családalapításban, és ebből következően a leszármazási vonal alapja, családfák, nemzetségek nemtője. A VENASTA szófordított alakból a NASTA, a diNASTiA szó része.

És itt érdekessé válik a szófejtés!

A kötött mássalhangzó párosok felkutatása közben figyeltem föl az *st* párosnak a *test*, *testvér* (egy *testből* eredő, ugyanaz a *vér*, egy *test*, egy *vér*) *nőstény* szavakban való jelenlétére. Ám ez jelen van a román *naște* – *szül* szóban, de az *st* (*szt*) változata a NEVASTA szóban is. Az *szt* páros a magyar nyelvben a *tisztel* szó tengelyhangzója is. A jó feleséget megilleti a *tisztelet*.

Az *st* – *szt* páros a VENASTA, DINASTiA szavakban is kulcs, és a kiemelt résznek kapcsolata van a *nász* szavunkkal, de idegen nyelvi *szülni* jelentéssel is. Ezt alátámasztani látszik a *nas/z/ta* szóban levő *szt* páros, mely az *osztás* tengelye, és a szülés folyamán ez történik: egy előből még egy élő. (Az *szt* párosról bővebben a *Kötött mássalhangzó párosok* című könyvben)

Tagadhatatlan a fentiekben felsoroltak közti értelmi kapcsolat, mert ezek a kifejezések ugyanazon fogalomkörhöz tartozók, ám felbontani, magyarázatot adni mindezekre csak az eredő *vérnyelvbe*, a ma magyarnak mondott nyelvbe visszahelyezve lehet. De ez egyben azt is jelenti, hogy a hasonló alakban már létező ősmag(yar)-nyelvi szó sodródott át idegenbe, megőrizve alkotó részleteiben a magyarul érthető voltát.

Az ősmag-nyelv kifejezési gazdagságára példának felhozhatók a *víz* jellemzői szerinti megnevezései is: *nedű*, *pü*, *h/id*/eg, *üd*/e, *vánd*/or, *ved*/el, *med*/er, *lé*, vagy a *zsil*, *zsind*, mely hangvonatkozás.

A *madár* esetenként szófordított megnevezései is: *repeső* – *pesőre* (passaro), *verdeső* (bird), *lebegő*, *lefegő*, *fegőle* (fogel), *lendülő* (lind), *bolyongó* (burung), *szálló* (ucello), *téregő* (tori, vultur), *sivalkodó*, *visalkodó*, *aviskodó* (avis) megtalálhatóak az utódnelvekben. Bővebben a *Kötött mássalhangzó párosok* című könyvben. Egyébként a *sivalkodó* gyerekekre mondják: *viselkedj!*

A mai magyar nyelv ősmag(yar)-nyelvi kötődése a gyökök, szavak fordíthatóságán kívül a **kötött mássalhangzó párosok** jelenlétéből is látható. Mind az ősnyelvben, mind a mai magyar nyelvben – gyök-, vagy teljes szófordítással – képezhetők azonos értelmű szavak. A gyökfordíthatóságot a kutatásban figyelemmel kell kísérni. Rengeteg ősmag(yar)-nyelvi szó jutott az utódnelvekbe fordított gyök alakban. Komoly, elmélyült kereséssel idegen nyelvekben megtalálhatóak ezek a szavak. A keresésben segítenek a már említett **kötött mássalhangzó párosok**, melyek rendkívül megbízható azonosítók.

Egyik példa erre az **erdő** szavunk az **rd** párossal. Az **erdő** románul *codru*, *pădure*.

E két szó első látásra nem úgy néz ki, mintha az **erdő** megfelelője lenne, és az egyik tengelyében **rd** helyett **dr** páros van, ami nem mindegy.

Ám fordítsuk meg a szavakat: **urdoc**, **er**/u/**dă**/p, és rögtön ismerős lesz, mivel az azonosító **rd** kötött mássalhangzó páros is fordul. Ez azt jelenti, hogy a szófordított alak jutott át az utódnyelvbe. A magánhangzók hangváltása – e>u, ő>o –, az öröklő nyelv hangzástörvényei miatt van, bár ha a **szurdok** szavunkat vesszük, annak fordítottja **codru**/sz. Léteznek **szurdok**völgyi erdők és talán innen fordult a név.

Egy kis kitérő: a mély **szurdok**völgnél az **u** hang mélysége a kulcs, az **r** a **rengeteg**, a **d** a folytonosság, esetleg a völgyben folyó patakvíz (id) – **rd** – erdő. Azt, hogy ez egy különleges erdőféle, az **sz** hang sugallja, a **szug**, **zug**, **szöglet**, székelyül: **szegelet** szavakban (Pest ilyen **szögletei** **Szugló**, **Zugló**).

Ám a **codru** eredete sem így, sem úgy nem kétséges.

Ugyanígy a már említett madár, mely **repes**, s melynek egyik ősi neve a **repeső**, ennek egy szótagfordított alakja a **pesőre**, s mely alapja lett egyes nyelvekben a madarat jelentő szónak. A portugál **passaro**, galíciai **paxaro**, román **pasăre**, spanyol **pájaro** stb.

A másik, teljes fordított alakja: **repes** – **seper**. A **repeső** madár az **áert** **seperi** szárnyaival, majd az **áerből** **reászall** **bujkára**, azaz fészkére. A **bujka** a fészek egyik ősi neve.

A **bujka** **b** hangja **boldog** jelentésű, az **u, ú** legmélyebb hangjaink (**búvár, úszó, kúszó, kút**), a **j** hang a **jót** jelenti. Fészkünkbe **bújni** jó, a kisgyerek anyukájához **bújik**, mert nagyon szereti őt.

Szótag-fordított alakja **kujba**. A **cuib** – *fészek* románul. Ha tovább fejtegetjük: a szerelmesek fészkükbe (**bujka**) **bújnak** el a világ szeme elől **összebújni, bujálkodni, bujtatni**. A **buja** szó gyöke **buj**, fordítsunk rajta, **jub**. Románul *szeretni*: a **iubi**.

A finnugristák a görög **bio** szóból eredeztetik a **buja** szavunkat. Persze, van is kapcsolat... csak épp fordítva. Ha viszont a fenti eszmefuttatást (**bujkában összebújni, bujálkodni, bujtatni**) le tudják vezetni akár új-, akár ógörögül, akkor le a kalappal.

Komoly kutatással, ezrével lehet ilyen megfordult gyökökből idegenbe szakadt szavakat találni, de azokban a nyelvekben nincs magyarázat az alkotó hangokra, gyökökre, csak magyarul.

Minden beszédhang külön egyéniség, vagyis egyéni jellemzőkkel bíró kifejezési hangalak, és értelme kizárólag csak az ősnyelvhez legközelebb álló magyar nyelven boncolható, magyarázható.

Az embereknek is különbözőek a jellemzőik, és nem mindegy kikkel társulunk, mert minden kapcsolatban más és más jellemzőink domborodnak ki. Van oly társ, aki jóra, és olyan, aki rosszra ösztönöz. Nem mindegy, hogy mi vezetjük életünket, vagy más vezet minket. Kapcsolatainktól függ életünk értelmes – értelmetlen volta.

Ez érvényes a hangoknál is. Mivel minden hang külön egyéniség, mely sajátos jellemzőkkel bír, így szóalkotás közben, más hangokkal társulva, azok hatására különböző jellemzői domborodnak ki. Még az sem mindegy, hogy valamely hang előtt vagy után foglal helyet a szóban, vagyis ő vezet, ő a kulcshang, vagy másodlagos – vezetik.

Különösen az ellentmondásos **d** és **v** hangoknál ütközik ki a hanghelyezkedés nyomán előálló értelemváltozás, vagy a társult hangok hatása. Például: **vad**/ul, **vád**/ol avagy **véd**, **ved**/el, **vid**/ul

E két hang az **u, a** és **r** hangok társaságában **durva**.***

Nem mindegy, hogy a **d** hangot milyen oldalról éri az **e, é** hangok hatása, lehet ellenálló **de**, ám ha körülveszik – **édes** –, akkor jóra ingerlik, ha két **d** közé áll az **e** hang, akkor kellemes a hatása: **ded** (kerek**ded**). Az **i** hanggal **didi**. Ám ha a második **d** hang helyett a **lengő l** hang lép be, akkor **dili**.

Az **e** hangok az ellentmondásos **dv** hangpárost körülölelve, is jó hatást gyakorolnak: **kedves**. A **k** hang kemény beható hang – **ék** –, de itt a **k ékes**, vagyis hatékony szépség jelentése domborodik ki. Ha a **k** hangot – a vízzel kapcsolatos szavakban kulcsszereppel bíró – **n** hang váltja, már más az értelem: **nedves**. S ha az **r**, a **romlás, rombolás** kulcshangja, akkor viszont: **redves**.

Ugyanígy az **ü** és **ö** hangok is: **üdvös**.

Az **o** és **a** hangok már más irányba terelik a **dv** párost: **odvas**.

Tehát a hangok jellemzői, azok egymásra gyakorolt kölcsönhatása adja meg a kifejezés végső értelmét.

Van azonban egy érdekes hangunk, egy magánhangzó, az **E** hang mely különös jelentőséggel bír rendkívüli kifejező ereje okán. Mind az ősnyelvben, mind a mai magyar nyelvben legtöbbször előforduló magánhangzó. Hogy miért?

Az alábbiakban választ kapunk erre.

*A **v, n** mássalhangzók mellett ilyen hangok még a **c, h, d, l** és mások is. A Biblia első könyveiben két női nevet említ: Háda és Czilla. Ezek akár ma is beillenek a magyar női névtárba. Egyébként a Bibliában levő, Özönvíz előtti összes nevek magyar hangzásúak, csak héberre torzították, és komoly hang- és gyökelemzéssel magyarul megfejtethetők, mivel akkor még az ősmag(yar)-nyelvet beszélték.

A fent említett román nyelvű szavak egyike sem latin eredetű. Latinul *feleség* – **uxor, marita, *erdő* – **silva, madár** – **avis**, *fészek* – **angulus**, *szerelem* – **amor**.

Az is megjegyzendő, hogy ezek a román szavak nem a két nép erdélyi egymás mellett élése idején átszivárgott, torzult szavak, hanem ősmag-nyelvek, még a nyelv szétrobbanása idejéből valók. A román

nyelv közel fele jóval régebbi a latin nyelvénél, és visszavezethető a mezopotámiai nyelvrobbanásig (**mezo** – **mező**, síkság, **pot** – **víz**, **ám** – **számos**, nagy, **Nagy vizek mezeje**, **Bővizű síkság**). E nép nyelve jó részének eredetét valahol a perzsa térségben kell keresni, ahonnan a rómaiak rabságba hurcolták elődeiket.

***Egy kis kitérével megjegyezendő: nem mindegy, hogy egy nyelvet, hangzástörvényei szerint alacsonyfekvésű, vagy magas fekvésű magánhangzók uralnak.

Ha az ógörög nyelvet nézzük, azt a magas vagy középfekvésű magánhangzók uralják, szóvégződéseik is -asz, -esz.

A latin nyelvre alacsonyfekvésű magánhangzók túlsúlya jellemző, szóvégződéseik -usz.

Ezek szerint a két nép nyelvéből az is kiviláglik, melyik volt közülük fogékony a művészetek iránt, és melyik volt kegyetlenül, durva, vérengző történelme során.

Ha végigtekintünk a két nép történelmén, a görög nép vívott háborúi ellenére (egy nép sem volt mentes harcoktól) magas minőségű művészi alkotások ezreit hagyta maga után. A rómaiak – a történelem egyik legkegyetlenebb népe – után azonban mindenhol vér folyt, és alig maradt nyoma a művészetnek. Ami viszont maradt, azt vagy rabolták, vagy az is görög művészek kéznyomait viseli.

Az *E* nem csak hang!!! Mély értelmű fogalmi tényező!

E e , É é „Alsó nyelvállású, ajakkerekítés nélkül elül képzett rövid, illetve hosszú magánhangzó.”
Idézet a MÉKSz-ből.

Az ***E*** hang közelre mutató szó: ***e***, ***ez***. Helyvonatkozású irányt mutató: ***be***, ***fel***, ***le***, ***el***. Kérdő szócska: ***-e?***, ***-é?*** Leggyakoribb magánhangzónk. Az ***e*** hanggal kezdődő szavaknál az ***e*** mutat rá a lényegre. Az ***e*** hang jellem vagy állapot megnyugtató egyensúlyhelyzetét is jelzi. Az ***é*** hang szerepe helyenként ***ujjongó***, ***figyelemfelhívó kedélyhang***, máshol magasra mutató, ***élettel***, ***értelemmel***, ***értékkel***, ***mértékkel*** kapcsolatos. Az ***é*** birtokot jelölő hang is: ***Évié*** Feri, ***Ferié*** Évi.

Az ***E*** hang határozott előre, hátra vethető mutatószó, bemutató hang a szó elején, közepén vagy végén: ***E*** nélkül, nélkül***E***, ***EmErrE***. Amikor ***E*** hanggal mutatunk, olyankor már megközelítettük a bemutatandót. Az ***EmEz*** a ***számos*** többi hasonló közül a legközelebbi.

„Kezdetben vala az Íge, és az Íge vala az Istennél, és Isten vala az Íge.” János ev. 1: 1

Ma is vannak oly vidékek, ahol a ***ég íg***. Tehát a Károli Gáspár idejében beszélt nyelvezet szerint hosszan ejtették az ***íge*** szót. Ez felbontva azt jelenti: ***ígE***, ***égE***, ***égi E***.

János evangélista azt írja az 1 rész 3. versében: „Minden őáltala lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett.”

Hermesz Triszmegisztos szerint Isten nem személyesen teremtette a világot, hanem a Szó által. Azaz az Íge, Ígi ***E***, vagyis az Égi ***E*** által.

Magyar Adorján szerint az ősmagyar hitvilágban: „A Nagyisten neve mindig egy mássalhangzós, ***Ég***, ***Egy***.”

Ebből következően, ha a ***G*** a fizikai világ valahol létező forgási tengelypontja, akkor a szellemi világ tengelye az ***E***.

Mély értelmű hangként, az ***E*** hang az ***Erő***, az ***ŐSEGY*** hatékony ***E***rejének kifejezője a nyelvben! ***Erő***, ***Emberség***, ***Erény***, ***Erkölc***s, ***Egység*** fogalmak kifejezéseinek meghatározó kulcshangja.

A ***GY*** szerepe összetett. A ***GY*** kulcshang, az ***eGY***, ***aGY***, ***naGY***ság fogalmi háttérében. A ***GY*** a ***cselekvés***, ***alkotás*** kifejező hangja: ***gya***, ***dja***, ***dia***, és mind az ***EGY***, mind az ***AGY*** esetében elsősorban a ***cselekvés***, ***alkotás***, ***teremtés***, és az ezek mögötti megfoghatatlan ***naGY*** erő fogalmát képviseli épp, mint a ***leGY***en szóban. A ***GY*** hang a MÉKSz szerint: „***Mássalhangzó: a d és a j hang bizonyos tulajdonságait egyesítő zár-réshang, a ty hang zöngés párja.***” Ezt nagyon fontos megjegyezni, mert a továbbiakban sok esetben magyarázatot kapunk egyes jelenségekre e felbonthatóság nyomán.

Az **EGY** ugyanakkor a két véglet összefoglalása: **Erő** és **Gyengeség** (gyöngédség).

Megjegyzendő: **egy** hang többféle értelmet vihet be egy kifejezésbe, akár hármat is, különböző belső értelmi jellemvonásait mutatja más és más hangok társaságában.

Az **egyenes**, **egyenletes** szavak olyan valamit sugallnak, mintha a magasugró léce lenne, egy oly szint, melynek megfelelni vagy nem megfelelni a kérdés. Akár a mérleg **egyenlegnyelve**. Ez az **Elfogadott** szint. Ami **E** mértéknél magasabban van az a léptékekkel magasabb, kiemelt **Érték**.

Az **E** hang az emberi agy két féltékéje közti működési egyensúly szabályozóhangja, a tökéletes egyensúly mérlegnyelve az **e** nyelven gondolkodóknál. Lehetett bármilyen származású tudós, ha ő magyar nyelven gondolkodott, csodákra volt képes. A siker titka a nyelv és a hozzá tartozó műveltség, melyből meríthetett! E meghatározó szereppel leggyakoribb magánhangzó az ősmag(yar)-nyelvben, és a mai magyar nyelvben is az. Rendkívül jelentős, mert fogalmak mély értelmi hátterének megjelenítője. Az **E** hang eme meghatározó jellemzőinek kibontásán keresztül láthatunk bele a kezdetekbe, a megnevezések eredetébe, a történések okaiba.

Az **E** viszonylatú szavak mély értelműek. A legfontosabb ősmag(yar)-nyelvi kifejezés az **E** hanggal: **EGY**. (Kiss Dénes)

ÁDÁM neve **EGYÉN**.

Ő volt a földi **EGY**. Első **GY**. Első földi alkotó, cselekvő. Első **GY**ártó **ÉN** – **EGYÉN**.

ÉN – **É**rtelme**N** nyugvó, alapuló. Az **ÉN** a **VAN** ige fogalmi körébe tartozó. Ragozhatnánk így is: **ÉN** **vAN**, **TE** lé**TE**zel, **Ő** él**Ő**.

A földi érte**l**em, az **Emberi lét**, **egy** férfival kezdődött. Saját szempontból ő volt az **EGY ÉN**, azaz **Egyén**. Ha átváltunk **a**, **á** hangra, és a **gy** rokonhangzójára, a **d**-re, valamint **én** – **magam**, aki **számít**: **Ádám**. **ÁD** – alkot és juttat. **ÁM** – számossá tesz, sokasít. Ugyanakkor **számba** vehető, egy **szem** emberként **számít** – **EGY személy ÉN**, **EGYÉN**.

Az **e** hang más kifejezésekben is megjelenik, de az **egy**, **egyenes**, **egyenletes** fogalomkör legfontosabb, legmélyebb értelmű jelentéshordozó hangja. Jelen van mind a kedvező, mind a kedvezőtlen kifejezésekben, és a szavakban lévő társult hangok, kölcsönhatásuk révén, vagy gyökalkotóként árnyalják, segítik a kifejezés végső értelmének kialakulását.

Az **egyenes** azt jelenti, hogy az **EGY**en, de azon belül egy **En** áll a súly, tehát mily**En**ségről, mily-**En**-ségről szól. Az **egyEnletes** ennek folytatása, az egy-**En**-létes, az egy **En** lét, az azon való szétterült nyugvás állapotának leírása.

Az **E** hang által a nyelvben megjelenített **Erő**, **EGY**ségnyi meghatározó súlyhordozó kifejezés a világmindenségben! Az **E** hang a súlyhordozó. A **E**-t követő, helyragnak tűnő **n** hang értelmi társ, mintegy árnyékhang, nyelvtanilag helyrag. Az egy**En**súlyban –, akár mintha a kötéláncos **egyensúlyozó** rúdjának középpontján volna egy **E** betű –, az **E** a bill**En**ő pont.

Elvont értelemben **Egy En** áll a világ! Fontos az, hogy az **Egyben E** van, mert így **egy-Es**. Továbbmenve: egy**En**es, egy **En**-es, azaz egy **En** álló, nyugvó. Az **egyenletes**, egy **En** létes, egyszintű, hullámmentes, sima állapot.

Az első ember hasonlítási alapot keresett minden megnevezéshez. A víz első megnevezése **id** (**ü**d/e, h/**id**/eg). Az **egyenletes** hasonlata innen jön: **idenlétes**, **idenletes**, vagyis hasonló a sima, nyugodt víztükör felszíni állapotához. Ez az **ŐSEGY jelenléte**. („... és az Isten lelke lebeg vala a vizek felett.” I. Móz. 1: 2)

Fontos, hogy **E** alapon nyugvó, vagy sem a kifejezés, hogy a szóban van **E**, vagy nincs **E**. Ez öskérdésként is így hangzik: van-**E**, nincs-**E**? Mert ha nincs **E**, vagy volt, de kiesett, esetleg kiütöttük, akkor **Etlen**, **E** nélküli, és nemcsak a kifejezés, hanem egész értelmi háttere!!!

Előrebocsátom, hogy az **-etlen**, **-atlan** fosztóképzőknek a **hat** és **hét** (nem tőszámnévi jelentésben) gyökökkel való kapcsolatukban széleskörű értelemmélyítő szerepük van. Ezt a hivatalos nyelvtan meg sem említi, mivel a hivatalos nyelvtan csak száraz szabályokkal foglalkozik, és nem néz a hangok, gyökök rejtett értelmé mögé.

Visszatérve az **E** hangra, megjegyzendő, hogy nyelvünkben egész sor kifejezés van, mely leírja az életben mutatott magatartásformákat. Többek közt: **emberies** (emberes, emberséges), **egyenes**, **engedelmes**, **kegyelmes**, **értelmes**, **érzelmes**, **kellemes**, **jellemes**, **fegyelmezett**, **figyelmes**, **rendes**, **fejlett**,

szeretetteljes, lelkes, kedves, becses, és még sok más *E* fogalomkörbe tartozó kifejezés, melyek az *ŐSEG* által meghatározott egyéni, személyi, erkölcsi viselkedési tartásformák!

Az *engedelmes*, *kegyelmes*, *értelmes*, *érzelmes*, *fegyelmezett*, *figyelmes* szavakból kiérezhető, vagy leírva látható a gondolkodáshoz, *elméhez* kötődés.

A *kellemes*, *jellemes* szavak, tengelyükben a *meleg* fordított gyökével vonzó emberi tulajdonságokat jelenítenek meg.

Ha ezek *Etlenné* válnak, akkor megbomlik az *egy En* álló *egyEnsúly*. Akkor *Etlenné*, vagyis *E* nélkülivé, *Enetlenné*, *En* nyugvó súllyal nem bíróvá válnak: *egyenEtlén*, *engedEtlén*, *kegyEtlén*, *értelmEtlén*, *érzelmEtlén*, *kellemEtlén*, *fegyelmezEtlén*, *figyelmEtlén*, *rendEtlén*, *fejlEtlén*, *szeretEtlén*, *lelkEtlén*, *kedvEtlén*, továbbá *emberTElén*, *jellemTElén*, *becsTElén* lesznek.

Figyeljük meg a fenti kifejezéseket a hangok értelme, s azok kölcsönhatása, gyökalkotó volta függvényében. Előrebocsátható, hogy *-tlen*, *telen* fosztóképző *-len* végződése a *nel*, *nél*/kül jelentésű gyök fordított alakja. Ez a *-tlan*, *-talan* esetében is érvényes (*e>a*).

Az *egyenetlén* szót alkotó elemeire felbontva érdekes jelenségekre bukkanunk. A *netlén* különvéve azt jelzi, hogy *net nélküli*. A *net*, a *ned* (lásd fennebb: *id*, *üd*, *ed*, *nedv*) rokongyöke, és a *sima*, *világos*, *fénylő*, *csillogó*, *tiszta* jelentése a vízfelület hasonlóságából indul, tehát felületvonalozású. E jelentéssel jutott át az utódnnyelvek közül a latinba (*nít*, *níteo*, *nítida*), származéknyelveibe (román: *net*, *neted*; olasz: *netto*, *nettamento*, *nettare*; francia *nettement* stb.). A *netlén*, durva felületű, nem *sima*, nem *tiszta*, nem *fénylő* stb. Ez a *kenetlén* esetében is érvényes, mely szintén felületi vonatkozású.

Ha a *gy* hangra is kiterjesszük az elemzést, mely a munka, alkotás kifejezője is, s annak a szóban rejlő értelmét akarjuk látni, akkor úgy is elemezhetjük: *gyenetlén*, vagyis felületileg megmunkálatlan. Példaként: a fa felületi egyengetésének szerszáma a *gyalu*.

Az *engedetlén*, szóban találjuk az *ede*, *ded* (*d>t*), *édes*, *kedvesre* utaló gyököt beépülve – az *edetlén* ezen tulajdonságok hiányát jelzi. Tovább menvén a gondolattal: ha az *engedelmes Etlén*, *engedetlén* lesz, megromlik, így *engedelmes elme* hiányában elveszíti az *E* vonatkozását, s egy másik állapotba tagolódik be: *_ng_d*, azaz *IngAd*, vagyis *IngAd*-ozó lesz, elveszíti egyensúlyát, azaz az *egy-En*-súlyát, súlytalaná, nyomatók nélkülivé válik, könnyen billenő libegővé.

Az *értelmetlén* esetében is jelentkezik az *elme* szavunk, *elmetlén*, *elmét nélküli*.

Az *érzelmetlén* szóban szintén az *elmére* utal, de a *z* hang különleges zöngéje vezeti be, mely az *elme* érzelmi, lelki illettségét mutatja akár az *izgalom*, *zavar*, *zene*, *zokog* stb. szavakban.

A *fegyelmez* szóban is jelen van az *elme* és a *z* hang, ám itt nem bevezeti, hanem követi: *elmez*, *elméz* (tanácsol, szigorít), *elmé/s/z*, vagyis a *józanészre* térítés gondolata bújik meg a kifejezésben. Ha *-Etlén*, akkor nincs eredménye az *elmézésnek*. Ha erősebb *ráhatással* sem, akkor *fegyelmezhetEtlén*. *Fegyelmezhet*, mert úgyis *Etlén*.

A *figyelmetlén* nem azt jelenti, hogy *elme nélkülivé* válik, hanem az *egy célpontra irányítás hiányára* mutat, *-metlén*. A *met* – *tem* a *figyelem*, a *vigyázati elem tömörítése*, összpontosítása *egy célra*.

A *fejlétlén* szó az *életrevalóság* még el nem érése, *letlén*, a *létre* készség *nélküliség*, a *befejezés* hiánya.

A *kellemetlén* szóban a *kellem* második szótagja a *lem* a *meleg mel* (*mell*, *emlő* is ehhez kapcsolódó) gyökének fordított alakja. A *kellemetlén*, *lemetlén* e valós vagy jelképes *melegségnek* a hiányáról beszél. A *kellemes* szó tartalmazza az *emes* szavunkat is, mely a női *emlőre*, terhesség *emelésére* utal, az *áldott állapotra*, mely valaha *kellemes* érzéssel töltötte el viselőjét, és a későbbi *emetésre* (szoptatásra) is utalt.

A **szerelem** szorzatokkal (szer-szor-ször) növekvő vonzó érzelmet, és az ezt igazoló **tettek** értelmét sűríti magába. A **szereletlenség** esetében megszűnik mind az érzelmi hatványozódás, mind a vonzalmat igazoló **tettek** (-tétlen) is.

Mivel a **szerelem** ugyancsak hatványozódó **szorzati** értelmű, és az egyén testi-lelki világába beépülő ihlető, alkotó**elem**ként írja le a kifejezés, akkor eme **érzelem** elmúlta után ez az **elem** minden töltete kihuny, nullára süllyed. (Hasonlít az **élelem** szó felépítésére, mely az **élet** fenntartásához szükséges **elem**, ami fizikailag beépülő **elem**ként értendő.)

A **kedvEsség** is **Es**. Itt a jó életkedvre utal, ami persze kivetítődik a környezetben élőkre is. Ha **E** értékét veszti, **kedvEtlén** lesz, ez viszont rossz irányba tereli **érzelmileg** (érző elme a szívre hat), ám hosszú távon testileg is betegségek, romlás előidézője lehet, nem csak az egyén, de környezete számára is.

Ha a **rendEs Etlenné** válik, **rendEtlén** lesz. Ha az **e** eltűnik, marad a **r_nd**. Ez esetben az **ürt** egy másik hang tölti ki, felcserélődik, lehet **rond/a**, majd **d>gy** hangváltással még tovább romlik, **gyűrődik**: **ringy-rongy**, **ringy/ó**.

A **kegy**, **kegyelem**, az **ŐSEGY**től jövő bizalmi **elem**, mely lelki visszahatást feltételez. A **k** a **hatékony ék**. Mind az **l**, mind az **m** lágy, **kellemes**, érzelmi hangok. Ha a **kegy etlenné** válik, az **etlén kegy**, **k_gy**, **kegyetlen** lesz, **gyalázkodó**, **gyűlölködő**, **gyilkos kígyó**.

A **felEség** szó is **Es**. Ez nem az a **fél**, mely az egész megtörése nyomán előálló **elem** (lásd alább). Ez olyan **fél**, mely az egy, az egész építő alkotó része. Nem az egytől elváló **fél**, hanem az egyet alkotó összeálló felek egyike. Ez az állapot **Es**, **tiszteletteljEs**, azaz **tiszta étellel teljes**, és az **ég** által is elfogadott **E** vonatkozású, minthogy a **tisztEsség** is **Es**, **tisztEs égiEs**. Egyszerűbben: **tisztEsségEs**.

A szerelmesek **EgyEtlénEm** megszólításában a másik fél fontosságát emeli ki, s jelzi, hogy sem az **Egy**, sem az **Em(ber)** nem tartalmaz **E**-t tehát **Egyedül** számára nem célravezető az élet, hogy társ kell ahhoz, hogy betöltse szerepét a Földön.

Ugyanakkor vannak tekintélyfüggőséget kifejező szavak, melyekből kiérezni, hogy megvalósulásuk egy **hatalom**tól, vagy **hatalomra** érvekké váló **ráhatástól** függ. Ha **hatásos** az érvekre alapozott kérelem, akkor a **hatalom** szerint is megengedhető. Adott esetben a **hatalom** tapintatos **ráhatással** engesztelhető, ez esetben **hatásos** az érvekre alapozott kérelem, azaz **kérhető** a siker reményében.

Ha a **hatalom** szempontjából elfogadhatatlanok az érvek, akkor részéről megengedhet**Etlén**, a kérelem tárgya. Ez okból a **hatalom** engesztelhet**Etlén**, kérlelhet**Etlén** keménységű lesz, és nemhogy a **hat** érvre, hanem a **hetedikre** sem, sőt **hetvenhetedik** érvre sem enged, mert vagy a kérelem – a kérés eleme, tartalma – vagy maga a **hatalom Etlén**, nem **E** viszonylatú.

Az **EGY**, a benne levő meghatározó **E**- nélkül csak **-GY** marad (A **gy** hang a **d** és **j** hangok bizonyos tulajdonságait egyesítő hang – Magy. Ért. Kéziszótár)! Az addigi teherviselő **E** nélkül az **egyEnsúly** megbomlik és a súly a **GY**-t terheli, mely magában (**E** nélkül) **gyenge** (gy/enged), **gyámolításra** szoruló.

Ez történik az **EGY**énnel is, ha **Etlén**-né válik, ha nem az **E**-n nyugvó súllyal bír, akkor súlypontját veszítve könnyen billen, elfordul az **ŐSEGY**-en nyugvó állapotról. Ha az **E** elkülönül, **fél** lesz, **félremegy**, átkerül a **GY** másik oldalára (gye), és az ellentmondó **d** hang mellé társul – **dE** – már nem **egyEnes**, hanem **ferdE** lesz, szembehelyezkedő az **ŐSEGY**-gyel. A **ferde** az egyenestől eltérő irányú. Az **rd** páros a **ferde**, **herdál**, **horda**, **korda**, **mord**, **ordas**, **ordít**, **ördög**, **zárd**, **zord** szavakban nem kellemes sugallatú.

E **félségi** állapothoz kötődő kifejezés, a **félelem**. Az addigi egészséges lelki **EGY**ség **fél**betörik, az **E** helyén egy másik **elem** jelenik meg, mely már nem egész, hanem **fél**: **félelem**. E szót nem lehet **Etlenné** tenni – nincs **félelmEtlén**, **félelemTElén** szavunk –, ez maga az **Etlenség félelMETes** állapota, azaz az **ŐSEGY**től elszakadt, **Etlenné** vált **E/GY**én/ge/ **elme TÖM**ör riadalma.

Az **Etlenné** vált **k/Egy elem** helyét átveszi a **fél elem**.

Továbbiakban **EGY** helyett, a **d** társaként – **dE** – (*d>gy*) **GYE**-ng-**E**, leng-**E** **E**-ként **tEng**ődik. A **teng** a **tengely**, mely körül **kileng**, az **inga**, a **kilengés** **tengelye**, mely a bizonytalan **ingatagságot**, és nem az erős, egyenes tartást szemlélteti.

A forgás **tengelye** más. Ez az **ŐSEGY**, a világ legfontosabb pontján álló, minden titkot birtokló, akin fordul a világ sorsa, aki körül a világmindenség elforog. E **TEN**gely nem eng**Ed** a **dE** ellentmondásának, csak az **egy E-n létező**, végbemenő, **egy-En-létes**, azaz **egy-En-letes**, **egyenletes** körforgást engedi.

Az **ŐSEGY tEng**elye körül csak a **RE**-n nyugvó megrendíthetetlen (**rendön**thetetlen) **d** lehet meghatározó (**rend**), és nem az ellentmondó **d**. Nem eng**Ed**, s csak az **enged-elmes**, azaz **elmés**, vagyis az **ésszerűen gondolkodó** foroghat el **tengelye** körül. Csak az **enge-delmes** lehet végül **diadalmas**.

A **d** (és a **v**) ellentmondásossága itt is kitűnik, lásd: **véd** – **vádol**.

Az **ŐSEGY** az egység megőrzése, az irány tartása végett jelt állít. Egy jelképes **feszesség**, mely egyenesen áll, és egyenes utat mutat. Az **f** ugyanakkor az erő kulcshangja (**for/te**). Így az **f** az **ŐSEGY** erős jelmutatójaként **egyenet** az úton – **fegyelmez**, **figyelmeztet**: **így** járj, **fegyelmeztet**en, mert ez az **/f/egyE**nes irány (**e, i** értelmi együttműködés). Ez esetben megtart **fesz**esen **EGY**ként, **EGYÉN**ként, erős (**forte**) **EGYÉN**iségként.

Ha nem tartod az **EGY**enes irányt – **fedd**. A **gy>d** hangváltás és kettőzés, bekeményítést jelez. De a **d** hang itt a **védelem** jele is! A **fedd**éssel **véd** a rossztól, büntől.

Lehetne folytatni, és ezt mindenki megteheti.

Az **E** hang a **hely** szóban is **helyettesíthetetlen** meghatározó értelmi kulcshang. A **hely** adott esetben érzelmi töltetű fogalmi kifejezés. Ezt a **h** és **ly** hangok okán bizonyítottnak vélem. Erről alább.

Egy **hely** lehet **esetleges** vagy **kijelölt**. Az esetlegesség kifejezés tartalmazza létrejötté körülményeit – oda **esett** az **E**. Az **s** itt a súly (az esőnél súly mellett még a suhogó, ismétlődés **-és-s-s-s** hangja is). Véletlen esetén (esetlegesség) oda**EJ**tették, így oda **EJ**tve, ott lett véletlen (vél – gondol, véletlen – előzetes megfontolás nélkül) **hEJe**, azaz **helye**.

Az emberi történelem hajnalán a **hely** kijelölése lelki tényezőktől függött. A **hely** bensőséges viszonylatú volt, és mint ilyen, erkölcsi magaslat. Mire jelöltek **helyet**? **Otthon**, **imádat**, **végző nyugalom** céljaira. Mindannyi bensőséges hangulatú, „magyarul”: intimszféra. Ezekén kívül a testi szükség dolgának **helye**, ahol szintén egymagában illő lennie az embernek.

Mi a **h** és **ly** hangok értelmi sugallata? Mindkettőről írtam az **E nyelvben győzni fogsz** című könyvben.

A **h** oly **hang**, mellyel legbelső önmagunkat adjuk. Mélyről jön, a mellkas közepéből, a lelki, szívbeli érzelmek, indulatok – a jó vagy rossz **hangulat** fészke közeléből. A **h** hangot a Czu-Fo szótár is kedély**hang**ként jelöli. A **h** meghatározó a **fohász**, **óhaj**, **sóhaj**, **kehely**, **hüvely**, **lehelet**, **méh**, **hit**, **hála**, **hűség**, **háborgó** stb. szavakban. Kipróbálható – a **h** kiejtésénél szinte egész belső önmagunkat adjuk.

Az **ly** hang meghatározó hang a **lyuk**, **mélység**, **vályú**, **kehely**, **hüvely**, **rejtély**, **bélyeg** stb. szavakban, ahol értelmi háttere többirányú, de a **hely** kifejezésben főleg a **mély**ségre (érzelmi), és a **bélyeg**re vonatkoztatható. (A **bélyeg** szó eredete: állat farába **bé**-égetett **jegy**, **bé-jegy**, régiesen még **bilog**, **bi-log** innen a **logó** is, azonosító **jegy**.)

Vannak szavak, melyekben a magánhangzók változhatnak, és a tájak nyelvei ezt be is igazolják. Ám a **hely** mindenhol **hely**. Kérdőszóval lehet próbára tenni. **Mely hely**?

A bensőséges meghatározója a **h** hang: **hon**, **otthon** stb. Kérdőszavai: **hol**, **hová**, **honnan**, esetleg a táji **hun**, **hunné** stb.

A **helyes** azt jelenti, hogy a **hely** **Es**, vagyis tartalmazza az **Et**, így tiszteletre méltó.

A **hElyTE**len nem azt mondja, hogy nincs meg már az **E** (nincs **helyE**tlen szavunk sem), hanem azt, hogy valamely **tett**ünk nem arra a **helyre** illő, vagy valamit nem jó **helyre** /**ej**/tettünk, nem jó **helyen** vittünk véghez. Mert mivel ott az **E helye** van, oda más nem illő, vagyis ill**E**tlen lenne (az **E** értelmi háttere a fontos!!! – **ŐSEGY**). Tisztelet nélkül ill**E**tjük a **TE** méltóságát (lásd alább: ember**TE**len, jellem**TE**len). Ahogy egy régi mondás tartja: **'TE**mplomban nem illik **fütyülni**.' Vagyis nem ott van a **helye** a **fütyülés**nek.

Tehát meg kell őriznünk, védenünk **hely**ünket, és óvnunk kell nem oda illő tettektől, tárgyaktól, mert **személyi**-fizikai értelemben **mély**ségesen legfontosabb tényező az életünkben. **Bélyeg**ünket (**mély** **jegy**ünk **helyét**) hordozza, és **bélyegét** hordozzuk mi magunk.

Tökéletes – összetett szó. A cselekvést jelentő régies *ták, ték, tik, tok, tök, tuk* teremtőgyökök, és ilyen vagy fordított alakban beépülnek: a *tákol, játék* (jó, kellemes munka – jó *ték, játék*), *érték* (magas minőségű termék), *jótevény, kártékony, teker, köt, rostokol, tokány, kotol, tukmál* stb. szavakba. A *tököl* szó nem feltétlenül útszéli értelmű, nemi szervre utaló. A *tök* gyökfordított alakja a *köt*. A **tökéletes** szó a cselekvés eredményét írja le: *életes, életre való munka*, oly munkaeredmény, mely tele van *élettel*. A **tökéletlen** ennek ellentéte, *életrevalóságot nélkülöző*. A **tökéletes** esetében az *E* a minősítés, a *t* a tevékenység, *teremtés* jelölőhangja, összességében **tök életes**, azaz: **tök** jó. A **tökéletlen**, *élet nélküli*, nem *életrevaló*, sőt van egy olyan kicsengése, hogy *életlen, él* nélküli, ami nem vág – tompa.

Az **É** a legmagasabb fekvésű magánhangzónk. Az **ÉS** nyílás (rés) ahonnan fény áramlik. Térelvásztó, mely a dolgok titkát, nyitját takarja. Csak rajta átjutva **IS**merhető ki a temérdek titok, mely nem mindenkié!

Az **és** kötődés is (szavak, mondatok közt). Az *s* hang a súly szó kulcshangja. A **T** *tett, teremt, lét, történet, múlt*. Az **ÉS** az *E*-n nyugszik, még inkább a **TE**-n (*Teremtő Erő*). Rejtvényyszerűen is leírható:

ÉS TE

Azaz, a titkok nyitja az **ÉS**, a **TE**-n nyugszik, ez lehet **ÉSTEN, ISTEN**. A **TEN** végtelen *Teremtő Erő, ŐSERŐ, ŐSEGYSÉG*, a végére *mehetetlen hatalom*, mint a **TEN**ger.

A *Teremtő Erő* birtokolja, így ő nyitja ki a titkokra rálátás **rÉS**ét, és csak annyit enged láttatni az ember számára, amennyit ő akar.

Az isten**TE**len a vég**TE**lenből a **TE**-hez való kötődéstől fosztja meg magát. De ugyanígy az ember**TE**len, jellem**TE**len, bec**TE**len.

Egyes magánhangzók értelmi közös kifejezőkészsége az ISMERET szóból, tájszólási alakjaiból látható. Például: *ismeret, üsmeret, ösmeret, esméret* szavak mind ugyanazt fejezik ki. Ám mégis van egy árnyalatnyi különbség köztük. Az *is-* a folytonos újrázást (*ismét*), az *üs-* az elmélyedést (*süüllyed*, az *üst* is mélység, az *úr* fogalomkörébe tartozó), az *ös-* az átfogó teljességet (*körös*), az *esméret* a teljességhez való *esmérlő, mérhető* hozzáadás halvány árnyalatát tükrözi.

Az *E* hang szerepe – fennebb volt szó róla – a *hetes* fogalmi körében is társul a legmagasabb fekvésű magánhangzóval, az *é* hanggal: *hét*. A *hét* szóösszetételekben – beépült **-het-** gyökként – arra utal, ami messze van tőlünk, vagyis *elérhetetlen* vagy *felérhetetlen*, vagy adott esetben *elérhető*, *felérhető*.

Mérlegelés: *mérhető* vagy *mérhetetlen*. A **mérték** oly szint, akár a magasugró léce, amelyhez föl kell emelkedni, és csak úgy érzük, nyerjük el a célként kitűzött *m/értéket*, mely lehet **értelmi** magasság, **érthető** vagy **érthetetlen**, ez **képE**sség (*E* függvény) kérdése. Az *é* égi magasság. Az **értelem** *ér* gyöke arra utal, hogy a magasan levő **érték**hez *felérni*, növekedni, nyúlni, nyújtózni kell, tehát *erőt* kifejteni. Az **értelem** oly *ékes érték elem*, mely az *elme* tartozéka, szellemi *terjeszkedésre, bővülésre, nyújtózásra* való **képE**sség, hogy *fölérjen* a nagyon magasan tárolt *ékes értékek*ig. Ez esetben *fölérhet*, *elérhetővé* válik az addig *elérhetetlennek* tűnő, kutatott, magasan levő *elem*.

Az *é* az *ék*. Az *ék* akkor *szép*, ha *ép*, és *épp* ott *ékeskedik*, ahol valamilyen *szépség ékességét* emeli ki.

Az *ék* eszköz, *hatékony*, *erőt* kifejítő, ahol be kell hatolni valahová. A *szép* nőt *ékítő ék*, a férfi szívébe hatoló.

A szerszámként használt műszaki *ék hatékony*, fizikailag *hatol* be a kijelölt helyre.

A *hetes* jelölhet távolítási állapotot, mivel mindig a messzeségre mutat. Emlékszünk, az a valami, mely oly nagy messzeségben levő, mint a mesében a **hetedhét** ország.

Esetleg a figyelemfelhívások sokaságát: **hetvenhét**szert szoltam.

A temérdek sokat: **hét**száz**het**ven**hét**ezer-**hét**száz**het**ven**hét** darab.

A meg**te**hetetlen, elvége**z**hetetlen, kivitelez**z**hetetlen stb. azt jelenti, hogy a feladat meghaladja az alany **hatékony**ságát, erejét, képességét. A **képE**sség, **tökéletE**sség, **fejletts**ég szempontjából valaki lehet képtelen, tökéletlen, fejletlen, de ráhatással képez**z**hető, tökéletesí**z**hető, fejleszt**z**hető, ami azt jelenti, hogy *hetes* léptékkal távolí**z**ható a képtelen, tökéletlen, fejletlen állapottól. Ha viszont képez**z**hetetlen, tökéletesí**z**hetetlen, fejleszt**z**hetetlen, akkor nincs ereje a ráhatásnak, nagyon távol áll, meg sem közelíti,

vagy soha nem is ér el a végkifejletig, azaz végére *me*hetetlen a rá*hat*ási folyamat – oktathatatlán. A tanítás nem fejt ki *hat*ást.

Itt már ismételtén egy másik számmal, a *hat*ossal találkozunk. Erről az *a* hangnál.

A fenti bontásból részben megismerhető az *E* hangnak az összes többi magánhangzó közül *kiEmElkEdő* rendkívüli jelentése, jelentősége, fontossága van az emberrel kapcsolatos kifejezésekben.

Más hangok „társaságában”

Az *eb* szó: *e* bolond *esz*ik *b*omolva, *hab*zsolva, közben az udvaron *leb*zsel. *Eb*ül jött vagyonnak *eb*ül kell vesznie. A *bec*stelenségre utal.

Az *éber* szó *é* hangja a magas figyelmi készség. A *be* gyök a *becs*, *becses* dolgokra való figyelés. A *béke*, *békesség* összetett szavak, de ez alakban az állapot *ékességét* dicsérik. A *béke* két fél kapcsolatának *éke*, s bár a szó kialakulása más eredetű, ez is benne foglaltatik.

A *c* hanggal előtte címkéző: a *cécó* felhajtás, s ezt a két *c* hang közé ékelve emeli ki. A *cecc!* (cicc), macskariasztó.

A *cenk*, *céda* szavakban *n* és *d* hangok társulnak, és ez nőre utaló. A *cenk* szóban az *nk* kötött mássalhangzó páros meghatározó jelzőként áll a tisztességes életútról levált erkölcsi bénaságot jelölve, akár a fizikai: *tönk*, *csonk*, *rönk* szavakban. Az *enk*, *En k*, az *E* vonatkozás *kár*hozata.

A *c* hang társaságában kellemetlen hangulatra is utaló: *ecet*, *kecmereg*, *kecettel* (folyamatosan koccanó hangot ad).

A *rece* erő behatása által végzett eredményt ír le, és itt a *c* játékos hatása érződik, lásd: *recefice*.

A *kacér*, *cérna* (*c* hatás) valami finom, akár játékra, elérhető értékes jóra utaló. A *cérna* kettőt összeölt, az *rn* páros a *párna* szóban is kettőt jelez (pár). A *kacér* árnyékvetülete a *cicerézés*.

Az ellentmondó *d* hang kettőssége hatással van: *kerekded*, *édes*, *ledér*, *kedves*, *éden*, *védenc*. Az érem másik oldalán: *de*, *dermed*. A *dermed* szóban az *rm* páros tengelyhangzó. Az *r* a legerősebb, az *m* (*mol*, *málé*) egyik leglágább hang. Az *rm* párosban, akár a *d* hangban is, oly erős ellentmondás van, hogy az *e* hangok nem tudják ellensúlyozni. Jelenlétével a szavakban is fele-fele arányban képvisel ellentétes értelmet. Csak ha a *lárma* – *mormol* szavakat vesszük.

A *dereng* – világosodik, mintha a lélek is belereng, a *dér* el-, előtűnő *fehér*. Az *ng* végcsengő megvalósulás. Ilyen a *hang*, *reng* stb.

Az *f* hang az erős *fesz*es (*forte*) jelenségek leírója. A *fe* ősgyök értelme a bővítményektől függ. Lehet: *fedd*, *fegyelem* (*d* hatás), *fehér* (a *h* könnyeddé teszi), *fejt* (*j*, *jó*), *fekete*, *fekély* (sötét), *fék* (erős hatású akadályozó *ék*, *k* hatás), *feleség*, *félelem*, *fél* (*életre* kihatók, *l* hatás), *fenség* (*En* nyugvó). A *fertő* (erősen ártó, *r* hatás), *fess*, *festék* (kellemesen mutatós, *s* hatás), *fesz*es (szíjas). A *fejsze*, *fejtő* (*f*) *szekercével* erővel apró (*ce*) szakaszokra *szedik*, *szelik* (*sz*).

A *h* hang mélységből jövő: *éh*, *henger*, *hely* (úrhatás), *hecc* (lélekre ható *ciki*), *fehér* (felhő színe, felszálló, könnyű), *méh*, *here* (úr, őserő, eredet), *hév* (*hő*), a *v* lendület (*vita*, *vitalitás* – életrevalóság)

A *j* hang a *jókedv* felkiáltó hangja: *jééé* (*ujjongás*), ez lehet egy *jel*, ha viszont az *e* hang van elől, akkor *ej*, mely lehet indulatszó: *ejnye!* Az itt jelen levő *nye* gyök nem feltétlenül rossz. A ló *nyer*ítése lehet öröm jele, de a *nyer*, *kenyér* sem kedvezőtlen értelmű. Az *ej* az *ejtés* gyöke. Bővítmények esetén szintén a társult hangok „szólnak” bele a végső értelem kialakulásába. A *tej* *ej* de *jó kifejtett fejtér* folyadék. Az *f* az erő (*forte*), a *t* hang a *tett*. Különben az emlő a *tej* *forrása*. A már említett irányjelölő szerepéből jön a *le* ősgyökből a *lejt*, mely szintén *ejtés*, de *lág*yabb. Ezt az *l* hang érzékelteti.

Az *e* és *m* hangoknak jelentős szerepük van a nőiség kihangsúlyozásában. A *mell*, *emlő*, *emesség* (terhesség) *emelése*, *emetés* (szoptatás), ezek mind kellemes érzést keltők. Innen az *Emese*, *Emőke* nevek. Régiesen a női *mellet* *mej*nek mondták, így a szóban benne volt a *tejre* utaló *ej* gyök.

Az **ember** szóban az **em** a nőt jelenti. Az **ember** a legkiemelkedőbb az összes földi lények közül. A **nemzet** szóban is a **nő**re utal (ne, né, nő), a **z** hang az ehhez fűződő érzelmet jelenti a szóban. Az **em** gyök az **érzelem** legmélyebb kifejezője.

A nők inkább őrzik az **emlékeket**. Az **émik** régiesen **ébred**. Fel**émlik** – **ébred** az **emlékezet**. Az **emlék** szóban a **lék** gyök az elmúltakra való rálátás megnyíló rése, **léke**, **ablaka**.

Az **em** gyök az idegen nyelvi, **nő** jelentésű szavakban is megjelenik. **Femme**, **femeie**, **femina**, **damen woman** stb.

A sokasítás **meg** szava a **magból** jön, de a **szem** többes számú alakjába – **szemek** – is beépült. Jelen van a **gyermek** szóban is, ahol szintén a **mag**, **meg** értelmét hordozza.

A birtokos eset egyes szám első **személyben** **enyém**, részes esetben **részemre**, **nekem**, helyhatározói esetben **bennem**, **belőlem**, **tőlem**.

A tagadás **nem** szava szintén egyes szám első **személyre** szabott.

Az **n** hang szerepe az **indul**, **nógat**, **noszogat**, **na**, **no**, **unszol** stb. szavakban serkentő szerepű. A **nem**, **ne** esetében ennek szöges ellentéte. És ez a világ nagon sok nyelvében.

A **p** hanggal kis dolgokat (por), vizet (pü), ponthelyzetet (kép) jelölő szavakban társul. Például: A víz elapad, a föld **eped**, és **reped**. Az **epe** is folyadékkal kapcsolatos. Az **eper lepergő** szemei. **Szép** a **kép** ha **ép**. A **p** itt **pont**, melyre tekintenek, az **é érték**. Az **érték** emelt mérték szerint készült minőségi munka (ták, **ték**) eredménye. A **perc**, **perec** **kerek**. A **gyepen** **lág**y, **puha** a **lép**és. A **pehely**, **pihe** szóban a **h** hang a **lehelet** könnyedsége. A **pete**, kis **pont**, **sejt**, a **t** hang **további történet** **sejtet**. És még: **penész**, **pemete**, **gép**, **pele**, **per**, **repes**, **seper**, **telep**, **terep**, **tép**, **perem** stb.

Az **r** hanggal együtt **erőt**, mozgást feltételező – **repes**. Az **r** hanggal való viszonyát azért érdemes boncolni, mivel az **r** hanggal együtt mutatkozik meg legjobban az **e** hangnak **erőt** megjelenítő szerepe.

A **remél** – a megoldás világosságára **remegőn**, de mégis lelki erővel várakozó **élni** akarás, **életvágy**. Az **em** az **érzelem** omló lágysága.

Az **ér** eredet. A **rezen** z hangja valamilyen érzelem. (Rezen a bokor – Petőfi)

Az **erő** néha gyengül. A nyelvnek van eszköze a megjelenítésére. Ezek a lágú mássalhangzók, melyek enyhítenek a merevségen.

Például **ernyed**. Hasonló a **szár**hoz, mely merev, de az **ny** hanggal **szárny**, és mint ilyen, lehet **hajlékony**. A **szárny/ék** megtöri a nap erejét, **árnyat** nyújt, mely **enyhíti** a **hőt**. A már említett **enyhe** szó a **renyhe** esetében **erőt** megtöri, a lágú **ny**, és a lehelet **h** hangjával.

A **seper** a **repes** fordított alakja, a **se-**, **-es** ismétlődés (**es**még).

A **serken** szó az **erjedéssel**, **gerjedéssel** (**erő**) kapcsolatos, és tulajdonképpen szorzatokkal növekvő. Hasonló a **gyermek**, mely **gerjedő**, **serkenő mag**, majd **serdülő**, hatványozódó (**szer**) növekedéssel. A lágú kezdőhang a **gyarló** (**gyerlő**) kicsinységet szemlélteti.

Az **ész é** hangja a magasság, az **sz** hang az érett állapot. Az **esztendő** az **évek** során **észérlelő** munkájáról szól. A **szél** is szárít, vagyis érlel. Az **évek észérletté** avatnak, **esztendenek**. Az **ősz érleli** a gyümölcsöt, ami **érett** aszalódott, **száraz**, a cséplésre **érett** gabona asztagban áll. **Asszonnyá érett** – mondják. Itt a lány házasságra **érési** folyamatának végét jelöli az **sz** hang. A **kész lesz** az **érési** folyamat végének ígérete, a **rossz**, az **elrontott**, **elromlott**, **túlérett** vég bejelentése.

Az **étek** evésre készített, **tákolt** táplálék, ami lehet **tokány** is. Az **etetés** is **tett**. A **tettetés** is (erős **t** hatás).

A **rettenet** esetében az **r** hang a kulcs, de valamilyen **történet** kapcsán (tör, ter-ret, erős **r** és **t** hatás).

Zene, a **z** hanggal társulva érzelmi töltete van. A **zene** szóban jelen van az **érzelem**, és a **nő** (ne). **Zeng** az ének. Az **ének** szó nagyon fontos kifejezés, hiszen a **zene**, **ének** az élet megszépítői. Az **é** hang a magasban szárnyalást is jelenti. Bontva: **én** tőlem, **neked/ves**. Lám, a **ne**, **nő** is benne foglaltatik.

A **zs** hang a **zsendül**, **zsenge** szavakban **e** hatásra kellemes kifejezés, mert a többi **zs** hang által uralt szavunk mind kellemetlen fogalmakat takarnak (házsártos, zsörtös, gúzs, zsarol, kapzsi, zsarnok, zsugori, zsvány, uzsorás stb.).

Lehetne folytatni az **e**, **é** hangok többi hanggal való kapcsolatait, együtthangzás viszonylatában árnyalódó értelmét rengeteg más szóban. Az ősmag(yar)-nyelv egyetlen hangja is oly temérdek titkot rejt, melyeket egy életen át kutatva sem tudunk mind feltárni.

Felhasznált irodalom:

Kiss Dénes: *Az ÓSEGY titka*

Tomory Zsuzsa: *Létünk és nyelvünk közös alapja*

Magyar Adorján: *Ósműveltség*

Czuczor Gergely – Fogarasi János: *A magyar nyelv szótára*

MTA: *Magyar Értelmező Kéziszótár*

Károli Gáspár fordítású Szent Biblia

Varga Csaba: *A magyar szókincs titka*